

Det Anarkistiske Bibliotek

Hvis det ændrede noget at stemme... ville det være ulovligt

Ray Cunningham

Ray Cunningham
Hvis det ændrede noget at stemme... ville det være ulovligt
1997

theanarchistlibrary.org
oversat af Atticora

da.anarchistlibraries.net

1997

'Payments to Politicians' domstolen er blot det seneste i en lang række eksempler (Beef Domstolen, skatteamnestierne...), der viser, hvor dybt nede i lommerne på cheferne vores regering virkelig er. Det er ikke kun Irland. Over hele verden findes politikere at være korrupte, mens andre fortæller dig, at de selvfølgelig modtager store summer penge fra erhvervslivet, men det påvirker naturligvis ikke deres dømmekraft det mindste. Hvad har vi gjort for at fortjene dette.

Gennem århundreder har tusindvis af mennesker kæmpet og døet for retten til at stemme ved frie valg. Fra uafhængighedskrige, til kvindebevægelsen, til kampen mod apartheid, er stemmeretten blevet set som en nødvendig del af frihed og lighed. Før vi vandt almindelig stemmeret, blev vores lovgivere valgt af overklassen, de rige og kirken, eller blev udpeget af herskerne i andre stater. Så hvorfor siger anarkisterne, efter at have vundet en så vigtig ret, at vi ikke skal stemme ved valg?

Det store flertal af mennesker, i alle lande rundt om i verden, er arbejderklasse. Vi er nødt til at sælge vores evne til at arbejde for at tjene til livet; vi kan ikke overleve på indkomst fra husleje eller aktier og andele, som det rige mindretal. Da stemmeretten begyndte at blive udvidet, omkring midten af forrige århundrede, frygtede de rige, at de fattige (dvs. alle andre) ville bruge deres langt større antal til at stemme for en ændring i fordelingen af rigdom og bevæge sig mod et mere retfærdigt samfund.

Cobett, en af lederne af chartistbevægelsen (som kæmpede for almindelig stemmeret), sagde, at han ønskede, at arbejderklassen skulle stemme "for at det kunne gøre noget godt, for at det kunne forbedre vores situation ... og ikke for at tilfredsstille noget abstrakt indfald". Derfor kæmpede folk for stemmeret. De ønskede en ligeværdig bestemmelse af regeringen af jorden, så de ville få en rimelig andel af goderne af jorden.

Det viste sig, at de rige ikke behøvede at bekymre sig. Hver gang et såkaldt "socialistisk" eller "arbejderparti" er kommet til magten, har de været næsten umulige at skelne fra deres mere højreorienterede modstandere. På trods af deres løfter om at handle for arbejderklassen, så vil de når de kommer i regeringen være mere optaget af at være "respektable" og "rimelige" – med andre ord ikke at gøre noget der ville fornærme de rige, de virkelige herskere. Nu har vi 'fremskredet' til det stadium, hvor partier ikke engang foregiver at lave kampagne på grundlag af at repræsentere arbejderklassen, men siger, at de er mere "troværdige" eller er et "sikkert par hænder" til at styre økonomien. "Omfordeling af rigdom" er en forlegenhed fra fortiden.

Det er ikke kun et spørgsmål om at have svage ledere, eller at afskummet stiger til toppen (selvom der er masser af dét omkring). Der er en reel grænse for, hvad regeringer kan gøre — det kaldes kapitalisme. Nu, mere end nogensinde, hvis en regerings handlinger er upopulære med erhvervslivet, vil disse virksomheder bare forlade landet. Det er markedspladsens logik — hvis du kan få en større fortjeneste ved at flytte din virksomhed til et land, der tilbyder børnearbejde, vil du — spørg Nike, hvorfor deres produktion er baseret i Indonesien.

Hvis du er direktør for et stort firma, vil du have en garanti for, at der ikke vil være nogen problemer fra de irriterende fagforeninger — husker nogen Partnership 2000? Prøv at organisere fagforening i Korea, det er virkelig en fest — ellers er det et tilfælde af ”Tak for de IDA tilskud, men nu må jeg virkelig gå.” I dag fungerer politikere som buffere, der tjener de store virksomheders interesser og uddeler et par krummer for at holde os tavse.

Det vigtige spørgsmål er dog ikke kun, at vi kun står tilbage med et valg mellem gråtoner, mellem Tweedledum og Tweedledumber. Selv hvis vi blev konfronteret med radikalt forskellige kandidater ved valget, ville de alle have én ting til fælles, og den ene ting burde være nok til at forhindre os i at stemme på dem. Uanset om de er konservative eller liberale, venstreorienterede eller højreorienterede, ønsker de alle at lave love for at bestemme, hvordan vi lever. De lover måske at regere godt, men de ønsker at være vores overherrer.

Sådan har det selvfølgelig altid været, og vi får at vide, at sådan skal det altid være, og derfor accepterer vi det. Men er det ikke en skør idé? At der er nogle mennesker, der kan forstå de millioner af forskellige liv, vi lever, og som ved, hvad der er bedst for hver enkelt af os? At der kun er 166 personer i de 26 amter, der har hjernen til at organisere noget, og resten af os skal have at vide, hvad vi skal gøre, og hvordan vi skal gøre det, at vi er for dumme til selv at bestemme noget? Hvorfor, hvis vi ikke kan stoles på til at styre os selv, kan vi så stoles på til at vælge vores guvernører?

Tid til Reel Forandring

Der er et alternativ. Samfund, der virkelig styres af alle, og ikke kun nogle få der hævder at ”repræsentere” resten af os. Det betyder, at vi selv skal afgøre problemerne i stedet for at lade andre bestemme for os. Politikerne er generelt velhavende, det er os, der har brug for støtte fra resten af fællesskabet fra tid til anden. Når det kommer til stykket, er det os, der skal bruge offentlige hospitaler og skoler — ville vi have besluttet at give de rige en skatteamnesti, når tjenester som disse er så underfinansierede?

Demokratiet stopper ikke der. Medmindre vi rent faktisk driver de steder, vi arbejder i, vil vores sikkerhed, vores arbejdsforhold og vores jobsikkerhed altid afhænge af, hvor meget profit vores chef tror, han kan tjene. Og indtil vi har kontrol over vores arbejde, og over økonomien som helhed, vil vi stadig være regeret. Hvordan kan vi gøre reelle fremskridt under et system, der kun eksisterer for at gøre de rige rigere? Ægte demokrati har brug for ægte socialisme — anarkisme er baseret på at have frihed og lighed, fordi man ikke kan have det ene uden det andet.

Så når anarkister fraråder at stemme til folketingsvalg, siger vi ikke bare, at politikere er en dyng af løgnere og bedragere (selvom de fleste er), og at du skal vente, indtil nogle gode og ærlige politikere dukker op (hold ikke vejret), så du kan stemme på dem. Når du stemmer, vælger du mellem herskere. Hvorfor ikke i stedet vælge at styre dig selv, at organisere dig sammen med andre — på din arbejdsplads, i dit lokalsamfund, overalt — som ligeværdige, og lav nogle ændringer selv, i stedet for at vente på, at andre gør det for dig. Forkast din stemme — og gå derefter ud og begynd at gøre en reel forskel.